

З 1981 року на підготовчому відділенні крім денної відкрито і вечірню форму навчання. Зараз її контингент складає майже половину всього складу слухачів — 100 з 230-ти. Партизна організація і ректорат інституту приділяють постійну увагу роботі підготовчого відділення, що зрештою допомагає якісно уком-

Педагогічний колектив відділення — це до-

10 років п

ГОТОВЧОМУ

ударник комуністичної
праці Г. К. Русальчук
дівця ролів працює
слесарем на Вінницько-
му електротехнічному
заводі, нагороджена ме-
даллю «За трудову від-
знаку». Партгрупорг ді-
льниці, член цехкому
вона теж була слухач-
кою нашого підготовчо-

Є. СТРАШЕВСЬКИЙ,
завідуючий \ підго-
товчим відділенням,
доцент.

Деканат відділення підтримує постійні зв'язки з багатьма промисловими підприємствами області, колгоспами і радгоспами. Це дає нам

Цього року, наприклад, склали на відмінно випускні екзамени і зараховані першокурсниками різних факультетів наші слухачі П. Соболев, В. Сварник, В. Войтков, Л. Немировсь-

з лютого 1981 року.

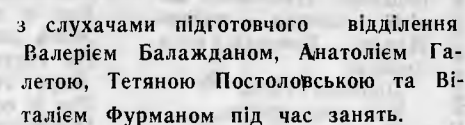
ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ
КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

Ціна 1 коп.

ВУЗІВСЬКЕ ЖИТТЯ: ПОШУКИ, ПРОБЛЕМИ

Проводити всю організаційну і виховну роботу в цьому напрямку

І. МАТЮШЕНКО,
член ради молодих
вчених і спеціалістів
СКТБ «Модуль».

З лекцією «Жовтневий (1984 р.) Плечум ЦК КПРС та деякі актуальні питання реалізації Продовольчої програми СРСР» виступить перед слухачами доктор економічних наук, професор кафедри полігоспомії Володимир Олександрович Птушенко.

Максим Довгоруку

Лето разбилось
опавшей листвою.
И не осталось былых
впечатлений.
Нету тебя больше
рядом со мной...
Падают листья
под ветром осенним.
Небо расплакалось.
нудным дождем,
Тают деревья
в коричневой мути,
Гроздья рябины
висят за окном —
Красные слезы
на черном распутье.
— Ты не грусти, —
тихо шепчет листва.
И укрывает холодное
тело,
— В сердце с
любовью приходит
весна.
...Где-то уже
бушевали метели.

Взгрустну, тряхнув
устало головою.
Мне так хотелось
быть с тобою!
Пустяк, пустяк,

сквозь двадцать лет
спустя.
Чего уж там былое
былью мерить?..
Ушли года, а сердце
все же верит.
Пустяк, пустяк,
сквозь двадцать лет
спустя.
Ну что же я прожитой
жизнью маюсь,
Ушедший, снова
в память
возвращаюсь?
Пустяк, пустяк,
сквозь двадцать лет
спустя.
В твою ли память
смею возвратиться?
Быть может, да, но
только вновь
проститься...
Пустяк, пустяк,
сквозь двадцать лет
спустя.
...Любовь жива и нету
ей преграды.
И нету больше,
чем любить, награды
Сквозь двадцать,
тридцать, сорок...
лет спустя.

Ірина Гуральник

Станок конструктора
не слухливый:
Линейки точные,
доска.
Но сколько кулман
сделать может,
Когда конструктор —
голова!
Когда натруженные
руки
От нетерпения горят.
И зреют творческие
муки,
И вдохновения заряд.
Неощутимый,
нереальный
Металл на ватмане
молчит.
Замысловатые детали

Чертеж до времени
хранит.
Но в жизнь серьезную,
большую
Готовит дитяче завод.
Его «оденут»
и «обуют»
И вот он, —
поисков итог:
Живой, понятный,
ощутимый,
Полезный друг
реальных дел,
Пока ничем не
заменимый,
Но разве мысли
есть предел?

Борис
Земляков

Пам'яті командира ко-
лишньої 241-ї Вінниць-
кої, орденів Червоної
Зірки і Богдана Хмель-
ницького стрілкової ди-
візії генерал-майора
Павла Григоровича
Арабея.
Пройдуть года,
Как шли всегда,
И нас не станет —
Тех боевых,

Тех фронтовых,
Что встали
И шли в огонь,
В кипящий смерч
И в пламя.
Останемся,
Останемся,
Как знамя.
И пусть не будет
Средь живых
Сердец наших
И следа.
Наградой им.
Наградой им.
Уж сорок лет
ПОБЕДА!
Пусть торжествует
На земле
Мир, счастье!
Пусть не затмит
Вновь белый свет
Войны ненастье!
Мы жили так,
Как и должны
Жить люди все
На свете,
Даря тепло
Рук и сердец
Прекрасной сей
ПЛАНЕТЕ.

КЕТЯГ КАЛИНИ

Грузовик довго петляв слизькою до-
рогою, а потім важко сповз в кювет.
Вітька обережно поправив кетяг кали-
ни, що висів в кабіні і, важко зітхнувши,
сказав:

— Сиди.
Бін сердито хлопнув дверцятами, ді-
став лопату і почав копати під заднім
колесом. По його обличчю неважко було
здогадатися, що він в душі проклинав
і розкинувся від дощів, і зношені
іскри скати коліс, і саперну лопату,
яка здавалась мені іграшкою в його
великих вузлуватих руках.
Та ось він знову сів в кабінку, рукавом
бушлату витер знітне чоло, глянув на
підсвітки, наче кров'ю назити, ягідки
каліни і вся злість враз счезла з його
обличчя. Він добродушно усміхнувся і
мовив: — Поїхали!
«Чудний цей хлопець, Вітька», — по-
думалося тоді. Вся злість і образа у
нього винить проходили як тільки він
бачив пучечок калини. І беріг, пам'я-
таю, ту гілочку, як зіницю ока. Всю зи-
му возив її з собою в кабінку. Я хотів
було дізнатись в чому суть, він насу-
пився і буркнув:
— А вас що, зазидки беруть?

Його таємницю я розгадав нинішньої
осені. Віктор навчався зараз на пер-
шому курсі машинобудівного факуль-
тету. І трапилося так, що одного
недільного дня ми разом їхали в рідне
село.

Від залізничної станції до Обідного —
сім кілометрів. Чекати автобуса не ста-
ло, пішли пішки.
Стояв на дворі листопад. Смарагдовий
килим трави давно посріб, втратив свій
кисліт. Сонце гаючою вуглиною на
мить випало з неба і загасло в проваллі
важких кошлатих хмар. Йшли мовчки.
Холодний вітер зривав останні листя з
берізок, що табундами збігалися до
шляху, і жабурляв нам під ноги.
На обрії забілили шиферні стріхи хат
і Биктор прибавив кроку. Бачу, хлопець
хвилюється і думаю: «Хай їде попереду
один». Коли ж підійшли до села —
Биктор не втримався, побіг, а назустріч
йому дівчина — струнка й гнучка, як
та берізка. Обняла хлопця, пригор-
нулася до його широким грудям.
Дивлюсь, а в руці у неї такий же, як
і Вітька колись з собою возив, кетяг ка-
лини.

С. ФЕДотов,
журналіст.

СЕРЕД багатотисячного колективу
викладачів, співробітників і сту-
дентів нашого інституту є чимало са-
модіяльних митців. Колективи ансам-
блів народного і бального танців, хору
викладачів і співробітників, студентсь-
кого театру мініатюр та інші добре ві-
домі глядачам міста і області.

При редакції газети «За інженерні
кадри» створена і діє літературна сту-
дія, яка об'єднує любителів поезії і
прози.

Сьогодні друкуємо твори кількох чле-
нів літстудії Максима Довгорука — сту-
дента 4-го курсу енергофаку, Ірини Гу-
ральник — інженера-конструктора СКТБ
«Модуль», Бориса Авраамовича Земля-
кова — учасника Великої Вітчизняної

війни, доцента кафедри теоретичної ме-
ханіки та Людмили Орлової — лабо-
ранта кафедри філософії. Ці люди різні
за характерами і вподобаннями, різні
в них смаки. Та об'єднує їх закоха-
ність в життя, любов до мистецтва, ак-
тивна життєва позиція.

Воістину невичерпна скарбниця на-
родних талантів. І їх буяння, розквіт,
творчий злет — одна з характерних рис
нашого радянського способу життя.
Сьогодні важко провести грань між
народним, самодіяльним та професій-
ним мистецтвами — вони взаємозбага-
чуються, доповнюють одне одного.

Тож щасливої дороги всім вам, хто
має на меті служити радянському на-
роду, справі партії засобами літератури
та мистецтва.

Людмила Володимирівна Орлова кі-
лька років тому закінчила наш інсти-
тут. Тепер працює лаборантом кафедри
філософії, захоплюється живописом,
музикою, літературою. Вона — худож-
ній керівник і режисер міського клубу
молодих вчених і спеціалістів, член
КПРС, мати двох дітей.

Ім'я Л. Орлової знайоме читачам на-
шої газети по її малюнках і карикату-
рах, які вона виконує на замовлення
редакції. Сьогодні подаємо на ваш роз-
суд її поетичний дебют.

В поетичних творах Л. Орлової, як і
всіх інших наших літстудійців, мрії,
надія й віра і часточка власного
серця.

Абитуриентам ВГІКа

Комісія в который
раз
Досадно взглядам
провожаает,
И вновь надеется
на вас,
Кто ей свою судьбу
вверяет.
Седьмой, десятый,
тридцать первый...
Зал полон страсти,
смеха, слез.

Но кто из вас здесь
самый смелый
Взметнуть сердца
людей до звезд?
Спокойно выйти к ним
на сцену,
И вместе с ними
разделить
Восторг души своей
нетленной,
Их страсть и жажду
утолить.
В большом искусстве
непрерывно
Есть Человек
и Красота.
Красу творящий
ежедневно
Не умирает никогда.

Взгляните, какое чудо!
Вокруг все белым
— бело.
Грузные ветви
повсюду,
От снега им тяжело.
Лишь ветер качнет их
легонько,
Они, наклонившись
в ответ,
Сбросят как-то
неловко
Хлопья в пушистый
снег.
Вот мой жасмин
у окошка —
Бедняжка согнулась
весь.
Ветви — ушница

кошки,
А издали глянешь —
лед.
Земля вдруг
старушкою стала,
Что тянет ладони
к теплу,
Под белое одеяло
Укрылась в моем
саду.

Женщина — это чудо,
Главное в мире земном!
Сотканное природой
Волшебным
веретеном.
Великолепие, сила!
Безудержная
доброта!

Нежность
неповторимая,
Надежда, любовь
и мечта.
В заботах
трудолюбивая
Приходит из века
в век,
Она — воплощение
вечности,
Которой жив человек.
Лицо, искаженное
болью,
Рождающей новую
жизнь.
Уродливо зримо
и все же
Прекрасней чудес
всех земных.

Повідомляє
агентство
„Новини
Поділля“

В ЦЬОМУ самодія-
льному колективі,
створеному недавно при
Будинку культури с.
Вила-Ярузької Могилів-
Подільського району,
для глядача незвично
все — і гра акторів, і
декорація, і, звичайно,
сама назва — «Театр
тіней». Ініціаторами й
організаторами його бу-
ло молоде подружжя
Альошкіних — Олексія
Михайловича, вчителя
місцевої середньої шко-
ли, та його дружини
Людмили Вікторівни.

Прем'єра вистави «По-
двіг», присвяченої 40-
річчю перемоги радян-
ського народу у Вели-
кій Вітчизняній війні,
пройшла на сцені Бу-
динку культури з вели-
ким успіхом. Цікаво, що
в цьому незвичайному
театрі актори грають
без слів, мовчки, зміст
передають засобами пан-
томіми з відображенням
з допомогою світла ті-
ней на екрані. Вистав-
ву супроводжує музич-
на, дикторські ремарки.

Новостворений ама-
торський колектив уже
порадував глядачів ви-
ставами «Серце Данко»,
«Пам'ять загиблих ре-
волюціонерів», Жанна
д'Арк» та іншими. До
речі, поставлені вони на
доброму професійному
рівні, адже ініціатори
створення театру Альо-
шкіни мають вищу осві-
ту, закінчили інститут
культури.

Нові книги

що надійшли до біб-
ліотеки інституту в дру-
гій половині листопада.

Барабашук В. И. и
др. Планирование эк-
сперимента в технике.
Киев: Техника, 1984.

Бондаренко В. М.,
Судницын А. И. Рас-
чет стальных конструк-
ций, железобетонных и
каменных конструкций.
Учебное пособие для ву-
зов. М. Высшая школа,
1984.

Динамика управления
роботами (под редак-
цией Е. И. Юревича (М.
Наука, 1984.

Нелинейные задачи
динамики и прочности
машин (под редакцией
В. Л. Вейца), Л. Изд.
во ЛГУ, 1983.

Основные теории ав-
томатического регулиро-
вания. Учебник для ву-
зов (под редакцией
В. И. Крутова) М. Ма-
шиностроение, 1984.

Петров Б. А. Мани-
пуляторы. Л. Машино-
строение, 1984.

Планирование произ-
водства в условиях АСУ.
Справочник. К. Техни-
ка, 1984.

Салтыков А. И., Ма-
каренко Г. И. Програм-
мирование на языке
фортран для БЭСМ-6.
М. Наука, 1984.

Сморodinская М. Д.,
Маркова Ю. П. О куль-
туре чтения: что нужно
знать каждому. М. Кни-
га, 1984.

Справочно-библио-
графический отдел.
дел.

Редактор С. ДЖЕДЖУЛА